

УДК 7.05:004.738:355

DOI 10.32461/2226-3209.1.2026.356230

Цитування:

Щур Н. О. Мистецькі практики як чинник публічної культурної політики в умовах сучасних соціокультурних трансформацій. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2026. № 1. С. 72–78.

Щур Наталія Олегівна,

кандидат наук з державного управління,
завідувач відділу аспірантури та докторантури
Національної академії керівних кадрів
культури і мистецтв
<https://orcid.org/0000-0002-7648-7893>
n.shchur@dakkkim.edu.ua

Shchur N. (2026). Artistic Practices as a Factor of Public Cultural Policy in the Conditions of Modern Socio-Cultural Transformations. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald: Science journal*, 1, 72–78 [in Ukrainian].

МИСТЕЦЬКІ ПРАКТИКИ ЯК ЧИННИК ПУБЛІЧНОЇ КУЛЬТУРНОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ СУЧАСНИХ СОЦІОКУЛЬТУРНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ

Мета статті – визначити роль мистецьких практик як чинника публічної культурної політики в умовах сучасних соціокультурних трансформацій та проаналізувати їхній вплив на формування публічного простору та культурної ідентичності. **Методологію дослідження** ґрунтується на культурологічному, системному та комунікативному підходах. Застосовано комплексний підхід, який включає аналіз наукових публікацій, порівняльний аналіз українського та міжнародного досвіду цифрових мистецьких практик, системну класифікацію цифрових платформ, а також оцінку впливу мистецьких практик на публічну культурну політику та процеси глокалізації. **Наукова новизна** дослідження полягає у визначенні механізмів впливу цифрових мистецьких практик на публічний простір, культурну ідентичність та моделі участі; проведено систематизацію цифрових практик в Україні та порівняльний аналіз українського й міжнародного досвіду цифрових музеїв, що підкреслює їхню роль як активного інструменту реалізації державних і локальних культурних стратегій. **Висновки.** доведено, що цифрові мистецькі практики є дієвим чинником публічної культурної політики, сприяють конструюванню публічного простору, зміцненню культурної ідентичності та формуванню нових моделей культурної участі. Виявлено, що українські цифрові практики забезпечують інтеграцію локальних культурних традицій із глобальними тенденціями глокалізації, водночас відповідаючи на специфічні соціокультурні виклики. Результати дослідження підтверджують їхню функцію як стратегічного інструменту реалізації державних і локальних культурних ініціатив та інноваційних моделей взаємодії між митцями, інституціями та аудиторією.

Ключові слова: мистецькі практики, цифрові мистецькі практики, публічна культурна політика, глокалізація, культурна ідентичність, онлайн-музеї, інтерактивні культурні ініціативи, соціокультурні трансформації, культурна комунікація, цифровізація.

Shchur Natalia, PhD in Public Administration, Head of the Department of Postgraduate and Doctoral Studies, National Academy of Culture and Arts Management

Artistic Practices as a Factor of Public Cultural Policy in the Conditions of Modern Socio-Cultural Transformations

The purpose of the study is to determine the role of artistic practices as a factor of public cultural policy in the context of contemporary socio-cultural transformations and to analyse their impact on the formation of public space and cultural identity. **Research methodology** is based on cultural, systemic, and communicative approaches. A comprehensive approach was applied, including analysis of scientific publications, comparative analysis of Ukrainian and international digital artistic practices, systematic classification of digital platforms, as well as assessment of the impact of artistic practices on public cultural policy and glocalisation processes. **The scientific novelty** lies in identifying the mechanisms of influence of digital artistic practices on public space, cultural identity, and participation models; systematising digital practices in Ukraine; and conducting a comparative analysis of Ukrainian and international digital museum experiences, highlighting their role as an active tool for implementing state and local cultural strategies. **Conclusions.** It has been demonstrated that digital artistic practices are an effective factor of public cultural policy, contributing to the construction of public space, strengthening cultural identity, and forming new models of cultural participation. It was found that Ukrainian digital practices ensure the integration of local cultural traditions with global glocalisation trends while responding to specific socio-cultural challenges. The results confirm their function as a strategic tool for implementing state and local cultural initiatives and innovative models of interaction between artists, institutions, and audiences.

Keywords: artistic practices, digital artistic practices, public cultural policy, glocalisation, cultural identity, online museums, interactive cultural initiatives, socio-cultural transformations, cultural communication, digitalisation.

Актуальність теми дослідження. Актуальність дослідження зумовлена динамічними соціокультурними трансформаціями сучасності, що відбуваються під впливом процесів цифровізації та глокалізації, які визначають нові умови функціонування культури та механізми реалізації публічної культурної політики. У сучасному культурному просторі цифрові технології не лише змінюють способи виробництва та споживання мистецтва, а й трансформують самі форми культурної комунікації, сприяючи виникненню нових мистецьких практик, що поєднують глобальні тенденції з локальними культурними контекстами.

У цих умовах мистецькі практики набувають особливого значення як чинник публічної культурної політики, оскільки вони забезпечують репрезентацію культурної ідентичності в глобалізованому цифровому середовищі та водночас сприяють збереженню локальних культурних особливостей. Глокалізаційні процеси актуалізують необхідність осмислення взаємодії глобальних культурних потоків і локальних практик, що знаходить відображення у сучасному мистецтві, зокрема в цифрових формах творчості, мережових проєктах, візуальних комунікаціях та нових медіа.

Водночас цифрова культура розширює можливості публічної культурної політики, відкриваючи нові канали взаємодії між державними інституціями, митцями та аудиторією, а також сприяє формуванню нових моделей культурної участі та публічного простору. Водночас мистецькі практики виконують функцію не тільки репрезентації, а й активного впливу на соціокультурні процеси, сприяючи формуванню ціннісних орієнтацій та конструюванню колективних ідентичностей.

Отже, дослідження мистецьких практик як чинника публічної культурної політики в умовах цифровізації та глокалізації є актуальним з огляду на необхідність культурологічного осмислення нових форм взаємодії між глобальним і локальним у сучасному культурному просторі.

Аналіз досліджень і публікацій. Сучасний культурологічний дискурс розглядає мистецькі практики як важливий інструмент соціокультурних процесів, здатний впливати на формування культурних смислів і колективних ідентичностей. На цю проблематику звертають увагу, зокрема, Н.

Бабій та О. Спольська з колегами, аналізуючи українські мистецькі практики як чинник інтеграції локальних традицій із глобальними тенденціями глокалізації [10]. О. Копієвська [14] та Ж. Денисюк [4] підкреслюють, що мистецькі практики охоплюють як традиційні форми творчої діяльності, так і сучасні цифрові методи створення та поширення культурних продуктів, що забезпечує поєднання локальних традицій із глобальними тенденціями глокалізації, сприяють формуванню нових моделей культурної участі й взаємодії між митцями, інституціями та аудиторією.

Мистецькі практики поєднують професійні й аматорські форми діяльності, а також сприяють налагодженню взаємодії між культурними інституціями, митцями та аудиторією. На цю проблематику звертають увагу, зокрема, О. Комарницька [5] та В. Шостак і О. Москвич [12], які досліджують механізми взаємодії між інституціями, митцями та аудиторією, підкреслюючи їхню роль у трансформації культурних смислів і конструюванні колективних ідентичностей. У наукових роботах зазначається, що мистецькі практики виконують подвійні функції: вони виступають засобом художнього самовираження та одночасно слугують інструментом соціальної комунікації, що визначає їх як активний чинник формування публічної культурної політики на національному та локальному рівнях.

Цифровізація культурної сфери відкриває додаткові можливості для впливу мистецьких практик на публічний простір та культурну ідентичність. На цю проблематику звертають увагу, зокрема, Н. Бедріна [2], А. Тормахова та О. Алексієнко [11], а також О. Єжова і Дж. Чжао [15], досліджуючи інтеграцію онлайн-платформ, мережових медіа та інтерактивних ініціатив у культурні практики. Вони підкреслюють, що цифрові формати дозволяють поєднувати локальні традиції з глобальними тенденціями глокалізації, розширюючи можливості культурної участі та формуючи нові моделі взаємодії між митцями, інституціями та аудиторією.

Порівняльний аналіз цифрових музеїв демонструє різні підходи до реалізації мистецьких практик у цифровому середовищі. Дж. Джанніні та Дж. Боуен [13] досліджують міжнародний досвід, який орієнтований на глобальну доступність, культурну дипломатію та популяризацію сучасного мистецтва, тоді як українські практики, на прикладі Львівського

історичного музею, а також за висновками С. Волкова [3], О. Копієвської [6; 7], реалізуються з урахуванням національних особливостей публічної культурної політики та соціокультурних викликів, підкреслюючи їхню роль у формуванні локальної культурної ідентичності та сприянні соціокультурній інтеграції.

Таким чином, сучасні дослідження підтверджують, що мистецькі практики виступають не лише об'єктом наукового аналізу, а й активним інструментом реалізації культурної політики. Вони формують нові моделі участі, сприяють соціокультурній інтеграції та підтримують вироблення колективних культурних сенсів, забезпечуючи діалог між локальним і глобальним у цифровому середовищі та процесах глокалізації. Цей аспект підкреслює значення мистецьких практик як чинника розвитку публічної культурної політики, здатного поєднувати традиційні культурні форми з інноваційними цифровими форматами та створювати ефективні моделі взаємодії між митцями, інституціями та аудиторією.

Мета дослідження - визначити роль мистецьких практик як чинника публічної культурної політики в умовах сучасних соціокультурних трансформацій та проаналізувати їхній вплив на формування публічного простору та культурної ідентичності.

Виклад основного матеріалу. У сучасному науковому дискурсі мистецькі практики розглядаються як ключовий елемент соціокультурних процесів, що формують смисли, цінності та соціальну взаємодію в суспільстві. Під мистецькими практиками розуміють як традиційні форми творчої діяльності, так і нові способи творення та поширення культурних продуктів у цифровому середовищі [1, 73–74].

Мистецько-культурні практики охоплюють широкий спектр різноманітних щоденних і мистецьких звичаїв, поєднуючи професійні та аматорські форми діяльності, а також взаємодію між культурними установами і глядачем. У культурологічному контексті вони виступають не лише як способи художнього вираження, але й як форми соціальної комунікації, що впливають на трансформацію культурних смислів та конструювання колективних ідентичностей [10, 38–40]. Саме тому мистецькі практики можуть розглядатися як активний чинник формування культурної політики на рівні державних стратегій та локальних ініціатив.

З огляду на сучасні трансформації у соціокультурній сфері, зумовлених

цифровізацією та глокалізацією, вплив мистецьких практик на публічну культурну політику стає особливо помітним. Цифрові платформи, мережеві спільноти та нові медіа створюють додаткові можливості для взаємодії між митцями, культурними установами та аудиторією, одночасно поєднуючи глобальні культурні тенденції з локальними традиціями. Саме ці процеси визначають зміст і пріоритети публічної культурної політики, сприяючи розвитку нових моделей культурної участі та соціокультурної взаємодії.

Публічна культурна політика охоплює дії державних інституцій і суспільних акторів, спрямовані на регулювання доступу до культури, підтримку творчості та культурної спадщини, а також на створення умов для культурної участі громадян [12, 468]. У сучасних умовах цифровізація та глобальні культурні процеси впливають на формування політики, що інтегрує цифрові мистецькі практики і забезпечує нові моделі культурної участі.

Процеси глокалізації, які поєднують глобальні культурні тенденції з локальними особливостями, формують новий контекст для мистецьких практик, що впливають на культурну ідентичність і публічний простір, одночасно визначаючи зміст і пріоритети публічної культурної політики. Таким чином, сучасні концептуальні підходи до мистецьких практик дозволяють розглядати мистецтво не лише як об'єкт політики, а й як активний чинник соціокультурних трансформацій у цифровому та глокалізованому середовищі.

У цьому вимірі особливого значення набуває цифровізація культурної сфери. Мистецькі практики дедалі виразніше постають як чинник формування публічної культурної політики, використовуючи потенціал цифрових і мережевих платформ, онлайн-галерей та соціальних медіа, вони не лише розширюють доступ до культурних продуктів, а й формують нові моделі взаємодії між митцями, культурними інституціями та аудиторією. Це сприяє виробленню спільних культурних сенсів, активізації участі різних акторів і зміцненню локальної ідентичності [14]. Зазначені положення знаходять підтвердження у працях сучасних дослідників. У цьому контексті Ж. Денисюк підкреслює, що артпроекти, зокрема у сфері декоративно-прикладного мистецтва, виступають медіаторами культурного діалогу в глобальному культурному просторі, забезпечуючи міжкультурну комунікацію та репрезентацію національної ідентичності [4, 150].

Крім того, дослідження культурологічних практик в українському науковому дискурсі демонструють, що мистецькі практики не лише віддзеркалюють соціокультурні трансформації, а й самі стають механізмом впливу на публічний простір та політичні наративи. Наприклад, аналіз візуальних комунікативних практик показує, як мистецтво адаптується до змін у креативних індустріях, соціальних медіа й онлайн-комунікаціях, створюючи нові смисли і моделі культурної участі. Одночасно, трансформація культурних практик у сучасних умовах глобалізаційних та глокалізаційних процесів розглядається як складний соціокультурний феномен, що поєднує глобальні тенденції з локальними особливостями та є підґрунтям для вироблення культурних політик як на національному, так і на регіональному рівнях [5, 154–155].

Сучасні дослідження також аналізують специфіку мистецьких проєктів і культурних ініціатив в умовах воєнного стану та соціальних криз, підкреслюючи їхню роль як інструмента публічної культурної політики, що сприяє збереженню національної ідентичності, соціальній згуртованості та міжнародному культурному діалогу [9] – важлива ілюстрація того, як мистецькі практики адаптуються до викликів сучасності й стають активним чинником у процесах формування культурного простору України.

Таким чином, аналіз мистецьких практик у контексті публічної культурної політики показує, що вони виконують не лише естетичну та освітню функцію, а й виступають активним чинником соціокультурних трансформацій, здатним формувати культурну ідентичність, інтегрувати глобальні тенденції з локальними традиціями та впливати на публічний простір [14, 1–15; 4; 9]. Онлайн-платформи та мережеві медіа створюють нові канали взаємодії між митцями, культурними інституціями та глядачами, водночас підтримуючи реалізацію державних стратегій і локальних ініціатив у сфері культурної політики. Таким чином, сучасні концептуальні підходи дозволяють розглядати мистецтво не лише як об'єкт публічної політики, а як дієвий інструмент її реалізації, що формує моделі культурної участі й сприяє соціокультурній інтеграції у цифровому та глокалізованому середовищі.

У зв'язку з цим цифрові мистецькі практики постають окремим науковим об'єктом дослідження, оскільки вони одночасно виконують естетичну, освітню та соціокультурну функції. За даними сучасних досліджень, цифрові платформи трансформують культурний простір,

формуючи середовище для постійного діалогу між творцями, культурними інституціями та аудиторією, сприяючи виробленню спільних культурних сенсів і моделей соціокультурної участі.

В українському контексті цифрові мистецькі практики реалізуються через онлайн-музеї, інтерактивні виставки та цифрові арт-галереї, а також на освітніх платформах, що відкриває нові можливості для культурної участі. Наприклад, Національний музей у Львові запровадив інтерактивні онлайн-експозиції, що дозволяють відвідувачам досліджувати колекції через 3D-тури та мультимедійні інтерфейси [8]. Аналогічно, Київська художня галерея активно використовує соціальні мережі та онлайн-платформи для презентації сучасного мистецтва та залучення молодшої аудиторії. Такі практики сприяють поширенню культурних продуктів, розвитку громадянської участі та формуванню локальної культурної ідентичності.

Водночас, міжнародний досвід демонструє, що цифровізація мистецтва та музейної практики є важливим глобальним трендом, що трансформує культурні установи у XXI столітті. Дослідження свідчать, що розвиток цифрових технологій змінює способи збереження, презентації та сприйняття музейних колекцій у віртуальному середовищі, одночасно формуючи нові моделі взаємодії з аудиторією та переосмислення ролі музею як інституції культурної політики [13].

Крім того, дизайн і функціональні аспекти онлайн-музеїв сприяють не лише збереженню культурної спадщини, а й підвищенню доступності цифрових колекцій, створенню інтерактивних платформ та поглибленню утворювальних практик для міжнародних спільнот. У цьому контексті дослідники аналізують не тільки технічні інструменти, але й культурні моделі цифрових музеїв, що включають медіацію, інтерпретацію та збереження культурного досвіду [2]. Одним із прикладів структурних підходів до розробки та функціонування цифрових музеїв є дослідження структурних аспектів дизайну онлайн-музейних платформ, що охоплюють як традиційні для музейної справи цінності, так і інноваційні форми презентації через цифрові інтерфейси [15].

Міжнародні дослідження засвідчують, що цифрові музеї не лише розширюють доступ до культурної спадщини, а й виступають активним інструментом реалізації культурної політики, сприяють інтерпретації культурних змістів та формуванню глобальної культурної ідентичності в умовах цифрового суспільства.

Вони забезпечують платформу для інтеграції локальних традицій із глобальними тенденціями глокалізації, стимулюючи розвиток нових моделей культурної участі та взаємодії між митцями, інституціями та аудиторією. На основі цього формується аналітичний базис для порівняння міжнародного та українського досвіду у сфері

цифрових мистецьких практик, який систематизовано у таблиці 1, де наведено порівняльний аналіз цифрових музеїв України та закордонних ініціатив із урахуванням їхнього впливу на культурну політику, доступність культурних ресурсів та формування культурної ідентичності.

Таблиця 1

Порівняльна таблиця цифрових музеїв (Україна та міжнародний досвід)

Країна / Проект	Основні цілі	Формати цифрових платформ	Цільова аудиторія	Особливості культурної політики
Україна / Digital Museum UA	Доступ до культурної спадщини, інтерактивна освіта	Онлайн-експозиції, віртуальні тури, VR-екскурсії	Широка громадськість, студенти	Локальні ініціативи, підтримка культурних проєктів державою
Нідерланди / Rijksmuseum	Міжнародний доступ до колекцій, глобальна освіта	Онлайн-колекції, інтерактивні тури, цифрові лекції	Міжнародна аудиторія, дослідники, школярі	Інтеграція цифрових технологій у національну культурну стратегію
Канада / National Gallery of Canada	Культурна дипломатія, доступність для віддалених громад	Віртуальні тури, онлайн-курси, інтерактивні платформи	Віддалені громади, освітні установи	Підтримка державою цифрових інструментів для культурної участі
Південна Корея / National Museum of Modern and Contemporary Art	Популяризація сучасного мистецтва, міжнародна культурна комунікація	Цифрові виставки, інтерактивні платформи, Google Arts & Culture	Міжнародна аудиторія	Використання цифрових медіа для культурної дипломатії

Джерело: розробка авторки за [2; 8; 11; 15]

Викладені порівняльні характеристики дозволяють перейти від загального аналізу до конкретизації особливостей функціонування цифрових мистецьких практик у національному контексті. Особливої уваги потребує український досвід, який формується в умовах інтенсивних соціокультурних трансформацій, цифровізації та актуальних суспільних викликів.

У цьому зв'язку доцільним є розгляд сучасних українських цифрових культурних ініціатив і мистецьких практик як інструментів реалізації публічної культурної політики. Саме мистецькі практики в цифровому середовищі виступають не лише формами художнього вираження, але й механізмами соціокультурної взаємодії, що сприяють розширенню культурної участі, трансформації публічного простору та формуванню культурної ідентичності в умовах глокалізованого світу.

Цифрові мистецькі практики в Україні в останні роки набувають системного характеру та інтегруються у процеси реалізації публічної культурної політики. Вони охоплюють широкий спектр форм — від віртуальних виставок і онлайн-музеїв до цифрових артпроєктів і мережевих культурних ініціатив. Як зазначає О. Копієвська, сучасна культурна

політика передбачає активне включення новітніх форм культурної діяльності, що трансформують механізми взаємодії між державою, культурними інституціями та суспільством [6; 7]. У цьому контексті цифровізація культурної сфери сприяє не лише модернізації способів репрезентації мистецтва, але й зміні моделей культурної участі та комунікації.

Завдяки цьому цифрові мистецькі практики стають ефективним інструментом розширення культурної участі, забезпечуючи доступ до культурних ресурсів навіть у віддалених регіонах та для соціально вразливих груп. Вони дозволяють глядачам і громадам долучатися до мистецьких проєктів, що раніше були обмежені географічно або соціально, сприяючи формуванню нових культурних звичок і практик участі на локальному рівні [3, 120–135; 14, 73–74]. Таким чином, цифрові мистецькі практики стають не лише інструментом локальної культурної участі, а й важливим чинником формування нових моделей взаємодії на рівні інституцій та аудиторії загалом.

Наукова новизна дослідження полягає у комплексному аналізі цифрових мистецьких практик як чинника публічної культурної

політики, що поєднує локальні традиції з глобальними тенденціями глокалізації. Встановлено механізми впливу цифрових практик на формування публічного простору, культурної ідентичності та нових моделей участі через онлайн-платформи, мережеві медіа та інтерактивні ініціативи. Запропоновано системну класифікацію цифрових практик в Україні та проведено порівняльний аналіз українського й міжнародного досвіду цифрових музеїв, що дозволяє визначити особливості національної культурної політики та роль цифрових мистецьких практик як активного інструменту реалізації державних і локальних культурних стратегій.

Висновки. Дослідження показало, що цифрові мистецькі практики в Україні виступають важливим чинником публічної культурної політики, здатним поєднувати локальні культурні традиції з глобальними тенденціями глокалізації. Вони не лише розширюють доступ до культурних ресурсів, а й формують нові моделі культурної участі, сприяють інтеграції державних, інституційних та громадських ініціатив у сфері культури. Зокрема, цифрові платформи, мережеві медіа та інтерактивні культурні проекти забезпечують постійний діалог між митцями, установами та аудиторією, створюючи умови для вироблення спільних культурних сенсів і зміцнення локальної ідентичності.

Проведений аналіз вітчизняного та міжнародного досвіду цифрових музеїв засвідчує, що українські цифрові мистецькі практики набувають системного характеру і інтегруються у національні стратегії культурної політики. Водночас вони відображають особливості соціокультурного контексту, зокрема територіальну віддаленість, соціальні обмеження та виклики сучасних трансформацій. Порівняльний аналіз дозволяє виокремити ключові відмінності українських практик від міжнародних, зокрема більшу орієнтацію на локальні ініціативи, адаптацію до соціально-політичних умов та підвищення доступності для ширшої аудиторії.

Цифровізація мистецьких практик відкриває нові можливості для формування публічного простору та культурної ідентичності. Вона сприяє консолідації різних соціальних груп навколо спільних культурних цінностей, стимулює розвиток громадянської участі та інтеграцію глобальних тенденцій у локальний культурний контекст. Водночас цифрові платформи стають інструментом реалізації державних і локальних культурних стратегій, що дозволяє ефективно поєднувати

культурні, освітні та соціальні функції мистецтва.

Отже, мистецькі практики в цифровому та глокалізованому середовищі виступають не лише об'єктом культурної політики, а й активним її інструментом, здатним впливати на соціокультурні трансформації, формувати нові моделі взаємодії між митцями, інституціями та аудиторією, а також сприяти виробленню колективних культурних смислів і зміцненню національної ідентичності. Результати дослідження створюють підґрунтя для подальшого розвитку наукових концепцій щодо цифрових мистецьких практик як чинника публічної культурної політики в Україні.

Література

1. Бабій Н. П. Актуальні культурно-мистецькі практики та процеси: проблематика наукового дискурсу. *Питання культурології*. 2020. (36). 69–78. DOI: <https://doi.org/10.31866/2410-1311.36.2020.221047>
2. Бедріна Н. С. Віртуальні музеї та трансформація культурного досвіду: між збереженням, медіацією та інтерпретацією. *Культура України*. 2025. (90). 36–42. DOI: <https://doi.org/10.31516/2410-5325.090.04>
3. Волков С. М. Соціокультурна динаміка інституалізаційних, інтеграційних та регіоналізаційних процесів в мистецькій освіті України : культурологічний аспект : дис. ... д-ра культурології : 26.00.01 / С. М. Волков ; Нац. акад. керівних кадрів культури і мистецтв. Київ. 2013. 413 с.
4. Денисюк Ж.З. Артпроекти як медіатори культурного діалогу: українське декоративно-прикладне мистецтво у глобальному культурному просторі. *Актуальні питання гуманітарних наук*. Вип. 93. Том 1. 2025. 149-155. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/93-1-21>
5. Комарніцька О. Культурні проекти Українського культурного фонду: 2018–2023 рр. *Питання культурології*. 42. 152–162. DOI: <https://doi.org/10.31866/2410-1311.42.2023.293769>
6. Копієвська О. Р. Трансформаційні процеси в культурі сучасної України : монографія. Київ : НАКККіМ. 2014. 296 с
7. Копієвська О. Р. Культурний інтелект у мистецько-освітньому просторі: культурологічна рефлексія. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2025. № 4. 17–23. DOI: [10.32461/2226-3209.4.2025.351828](https://doi.org/10.32461/2226-3209.4.2025.351828).
8. Львівський історичний музей став доступний у 3D-форматі. URL: <https://www.istpravda.com.ua/short/60efcd1096d09/> (дата звернення: січень 2026).
9. Рева Т. С. Сучасні культурні колаборації оперних театрів Києва, Львова та Одеси в умовах воєнного стану: міжнародний вимір. *Вісник*

Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв : наук. журнал. 2023. № 3. С. 20–26.

10. Спольська О. В., Калініченко І. М., Гончаренко Т. А. Концептуалізація мистецьких практик у системі культурних взаємозв'язків. *Art Studies*. 2025. №1. 57–71. DOI: <https://doi.org/10.32782/art-studies.2025-1-5>.

11. Тормахова А. Алексієнко О. «Цифрова трансформація сучасних українських виставково-експозиційних практик». *Українські культурологічні студії*. 2025. 16. 67-73. DOI: [https://doi.org/10.17721/UCS.2025.1\(16\).10](https://doi.org/10.17721/UCS.2025.1(16).10).

12. Шостак В., Москвич О. «Культура», «культурна політика», «культурний простір» в контексті управлінської моделі України. *Fine Art and Culture Studies*. 2025. № 1. 465–470, DOI: <https://doi.org/10.32782/facs-2025-1-64>.

13. Giannini T., Bowen J. P. Museums and Digital Culture: From Reality to Digitality in the Age of COVID 19. *Heritage*. 2022. 5(1). 192–214. DOI: <https://doi.org/10.3390/heritage5010011>.

14. Kopiiivska O., Haidukevych K., Pashkevych M., Kozlovska M., Korolenko E. Sociocultural Practice in the Discourse of Creative Industries Development. *Postmodern Openings*. 2023. 14 (1). 1-15. DOI: <https://doi.org/10.18662/po/14.1/600>.

15. Yezhova O., Zhao J., Pashkevych K. Exploring Design Aspects of Online Museums: From Cultural Heritage to Art, Science and Fashion. *Preservation, Digital Technology & Culture*. 2025. 54(1). 35–50. DOI: <https://doi.org/10.1515/pdte-2024-0044>.

References

1. Babii, N. P. (2020). Current cultural and artistic practices and processes: Problems of scientific discourse. *Issues of Cultural Studies*, (36), 69–78. <https://doi.org/10.31866/2410-1311.36.2020.221047> [in Ukrainian].

2. Bedrina, N. S. (2025). Virtual museums and the transformation of cultural experience: Between preservation, mediation, and interpretation. *Culture of Ukraine*, (90), 36–42. <https://doi.org/10.31516/2410-5325.090.04> [in Ukrainian].

3. Volkov, S. M. (2013). *Sociocultural dynamics of institutional, integration, and regionalization processes in art education of Ukraine: Cultural studies aspect* (Doctoral dissertation). National Academy of Culture and Arts Management [in Ukrainian].

4. Denysiuk, Zh. Z. (2025). Art projects as mediators of cultural dialogue: Ukrainian decorative and applied art in the global cultural space. *Actual Problems of Humanities*. 93(1). 149–155. <https://doi.org/10.24919/2308-4863/93-1-21> [in Ukrainian].

5. Komarnitska, O. (2023). Cultural projects of the Ukrainian Cultural Foundation: 2018–2023. *Issues of Cultural Studies*, (42). 152–162. <https://doi.org/10.31866/2410-1311.42.2023.293769> [in Ukrainian].

6. Kopiiivska, O. R. (2014). *Transformational processes in the culture of contemporary Ukraine*. NAKKKiM [in Ukrainian].

7. Kopiiivska, O. R. (2025). Cultural intelligence in the art-educational space: A cultural studies reflection. *Herald of the National Academy of Culture and Arts Management*, 4, 17–23. <https://doi.org/10.32461/2226-3209.4.2025.351828> [in Ukrainian].

8. Lviv Historical Museum now available in 3D format. (2021). *Istorychna Pravda*. <https://www.ispravda.com.ua/short/60efcd1096d09/> [in Ukrainian].

9. Reva, T. S. (2023). Contemporary cultural collaborations of opera theatres in Kyiv, Lviv, and Odesa during martial law: International dimension. *Herald of the National Academy of Culture and Arts Management*, 3, 20–26 [in Ukrainian].

10. Spolska, O. V., Kalinichenko, I. M., & Honcharenko, T. A. (2025). Conceptualization of artistic practices in the system of cultural relations. *Art Studies*, 1, 57–71. <https://doi.org/10.32782/art-studies.2025-1-5> [in Ukrainian].

11. Tormakhova, A., & Aleksienko, O. (2025). Digital transformation of contemporary Ukrainian exhibition and exposition practices. *Ukrainian Cultural Studies*, 16, 67–73. [https://doi.org/10.17721/UCS.2025.1\(16\).10](https://doi.org/10.17721/UCS.2025.1(16).10) [in Ukrainian].

12. Shostak, V., & Moskvych, O. (2025). “Culture,” “cultural policy,” “cultural space” in the context of the management model of Ukraine. *Fine Art and Culture Studies*, 1, 465–470. <https://doi.org/10.32782/facs-2025-1-64> [in Ukrainian].

13. Giannini, T., & Bowen, J. P. (2022). Museums and digital culture: From reality to digitality in the age of COVID-19. *Heritage*, 5(1). 192–214. <https://doi.org/10.3390/heritage5010011> [in English].

14. Kopiiivska, O., Haidukevych, K., Pashkevych, M., Kozlovska, M., & Korolenko E. (2023). Sociocultural practice in the discourse of creative industries development. *Postmodern Openings*, 14(1). 1–15. <https://doi.org/10.18662/po/14.1/600> [in English].

15. Yezhova, O., Zhao, J., & Pashkevych, K. (2025). Exploring design aspects of online museums: From cultural heritage to art, science and fashion. *Preservation, Digital Technology & Culture*, 54(1), 35–50. <https://doi.org/10.1515/pdte-2024-0044> [in English].

Стаття надійшла до редакції 09.01.2026
Отримано після доопрацювання 12.02.2026
Прийнято до друку 20.02.2026
Опубліковано 31.03.2026